

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Argumenta contententia Angelos non esse naturâ suâ
immortales.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

mista communiter, Suarez hic lib. 1. cap. 9. Molina, Valentia, Tannerus, Arriaga, & alii communiter, & planè videtur amplectenda.

V. Hi ergo omnes auctores, licet fateantur tam Angelos quàm animam mortales, ut ita dicam, & corruptibiles esse, si spectetur absoluta Dei potentia, cum simpliciter possint à Deo destrui, deinde etiam esse gratiâ Dei immortales & incorruptibiles, quia hanc suam entitatem, ratione cujus incorruptibilitatem consequuntur, tamquam donum merè gratuitum à Deo acceperunt, unde eorum incorruptibilitas, est etiam hoc sensu gratia Dei, cum Qui dat formam det consequentia ad formam: aiunt nihilominus, ejusmodi esse eorum naturam, ut posito quod semel ex gratia, seu gratiâ à Deo creentur, petant postea connaturaliter semper conservari, idque per suam entitatem quæ talis est naturæ, ut primo instanti quo existit, connaturali quadam exigentiâ requiratur nunquam destrui.

Quo sensu Angeli sint gratiâ Dei incorruptibiles.

VI. Res variâ naturâ suâ petunt ad tempus ali-quod durare.

VII. Anima est immortalis, seu incorruptibilis, ergo & Angelus.

VIII. Non satis est auctoritati Concilii referendo animam esse ex gratiâ Dei immortalem.

Anima, etiâ secundum Philosophiâ est immortalis.

dum de immortalitate animæ, eaque fusè profectus sum, tum in philosophia, tum in Promethæo Christiano, cap. 3. 4. & quinto.

SECTIO SECUNDA.

Argumenta contententia Angelos non esse naturâ suâ immortales.

OBJICIUNT primò Patres dicentes Angelos esse immortales, non naturâ, sed gratiâ Dei. Verum jam ostendimus quo pacto sint immortales ex gratia, nempe quòd esse suum, non nisi dependenter à libero influxu Dei accipiant.

I. Obijciunt primò Patres dicentes Angelos esse immortales, non naturâ, sed gratiâ Dei.

Objiciunt secundò: non posse Angelum petere connaturaliter durare, nec enim habet appetitum ad hoc innatum, hic quippe esse debet semper ad aliquid à se distinctum. Respondetur Angelum durationem illam petere per positivam inclinationem in suum bonum, sive vocetur appetitus innatus, sive non. Appetit ergo actionem conservativam sui pro instantibus sequentibus; unde si annihilaretur, esset annihilatio illa Angelo violenta illo instanti quo annihilatur; ad hoc autem sufficit quòd sit contra exigentiâ, quæ immediatè ante fuit; hoc enim satis est ad hujusmodi violentiam; quæ licet omninò stricta non sit, cum subjectum tunc non existat, ejusmodi tamen est, ut sufficiat ad ostendendum appetitum Angeli innatum & inclinationem ad perpetuam conservationem sui; solvi etiam hoc ab omnibus debet, in impetu & aliis hujusmodi, si priùs destruantur, quàm connaturaliter petunt.

II. Ostenditur posse Angelum petere connaturaliter durare.

Ad violentiam sufficit, quòd sit contra exigentiâ, quæ immediatè antea fuit.

Dices cum patre Vasquez citato, Angelum habere intrinsecam non repugnantiam ut annihiletur à Deo, ergo non habet positivam repugnantiam ad destructionem. Respondetur habere positivam inclinationem naturalem ad conservationem sui, & consequenter positivam etiam repugnantiam ad destructionem. Unde nec potest naturaliter destrui. Hoc tamen non obstante destrui potest per potentiam absolutam, & ad hujusmodi destructionem habet non repugnantiam. Quo etiam modo habet ignis non repugnantiam, ut Deus cum eo non concurrat ad producendum calorem, vel ignem in passo disposito, & approximato, sol ut privetur luce, & res omnes ut priventur passionibus ac proprietatibus, etiam maximè debitis.

III. Angelus habet intrinsecam non repugnantiam ut annihiletur à Deo per potentiam absolutam.

Urgebis: in Angelo non repugnantia, seu potentia logica ut producat, sufficit ut possit naturaliter à Deo creati, ergo & non repugnantia seu eadem potentia logica ad destructionem sufficit ut possit naturaliter annihilari. Negatur consequentia: disparitas est, quòd Angelus postquam semel productus est, petat non destrui; unde si destruat, sit aliquid contra naturalem ejus exigentiâ: at verò licet antequam creetur habeat non repugnantiam ut producat, non tamen petit non produci, qua de causa productio illius fieri potest naturaliter, non annihilatio. Quod fateri omnes debent in impetu, sono, & similibus, & specialiter in igne & aliis causis proximè jam applicatis; cum enim connaturaliter petant in illis circumstantiis agere, non repugnantia quam habent in ordine ad potentiam absolutam ut priventur operatione, non facit quo minus concursus Dei tunc non suspendatur connaturaliter.

IV. Differentiâ inter non repugnantiam in Angelo ut producat, & ut annihiletur.

Et hinc etiam solvitur quòd objici possit, nempe ejusdem ordinis esse beneficium creationis & conservationis, esto enim id ita sit hoc sensu, quòd

V. Quo sensu creatio sit beneficium ejusdem ordinis cum conservatione.

nimirum utraque proveniat ex liberalitate & gratia Dei, proveniunt tamen modo dispari; creatio siquidem ita simpliciter est ex liberalitate, & gratia, ut nihil planè supponatur, quod eam exigat; posita verò creatione Angeli exigitur ejus conservatio.

VI. Est ergo in Angelo realis & naturalis inclinatio, & appetitus ad conservationem, fundatus in ipsa ejus natura, & cum ea identificatur, ratione cujus verè ac propriè potest Angelus dici naturà

suà indefectibilis, & incorruptibilis, etiam respectu Dei, non quidem respectu potentia illius absoluta, per hanc enim de rebus omnibus disponit Deus pro libito, & cum naturà legibus dispensat sed ut auctor est Universi, seque naturalibus rerum inclinationibus & exigentiis accommodat, ut in aliis plurimis facile cerni potest: sicut calor in summo habet repugnantiam respectu potentia Dei ordinaria, ut sit in eodem subjecto cum frigore in summo, non respectu potentia absoluta.

destruibilis, non respectu potentia absoluta.

DISPUTATIO LXXI.

De loco Angelorum.

MULTI hic latè disputant de natura loci tum extrinseci, spatii scilicet imaginarii, tum intrinseci, ubicationis nimirum, per quam Angelus red- dicitur loco presens: quæ tamen cum in physicis fusè tractata sint, disputationem de iis denuo isthuc non instituum, sed ex philosophia supponam, eaque hic solummodo discutiam, quæ nostro instituto sunt propria, sicque hanc de Angelis materiam, quæ tota penè philosophica est, brevius quàm à plerisque eam disputatam video, expediam

SECTIO PRIMA.

Opiniones varia de existentia Angeli in loco.

I. Quid hic intelligatur per existentiam Angeli in loco.

SSE Angelos in loco indubitatum videtur, nam quod nullibi est, non est, ut cum Aristotele docent philosophi. At verò per esse in loco intelligimus esse hic vel ibi, sicut in Scriptura dicuntur Angeli in deserto ministrasse Christo esurienti, Angelus Gabriël ingressus domum Beatæ Virginis, &c. ergo verè erant illic præsentés. Si tamen hoc tantum sensu negat quis Angelum esse in loco, nempe quod dimensivè in re aliqua non contineatur, non est reprehendendus.

II. Angelos aliter loco esse præsentés certum est.

Quod ergo in præsentem asserimus, est Angelos esse realiter præsentés, seu indistantes à loco: quod ita certum existimat S. Thomas ut in 2. Dist. 37. q. 3. art. 1. dicat sine hæresi negari non posse, tum ob loca Scripturæ jam posita, tum quia sæpe in divinis litteris dicuntur Angeli esse in Cælo, cecidisse de Cælo, ingressi in porcos, ejectione de corporibus obsessorum, & similia, quæ apertè ostendunt Angelos esse & fuisse à variis locis indistantes. Unde S. Gregorius Nazianzenus oratione 34. inter propticitates Angelorum ponit, quod, inquit, omnia loca peragunt, omnibus ubique impigrè absunt, tum ob ministerii promptitudinem, tum ob naturæ levitatem: Et Tertullianus in Apologia cap. 22. sic habet: Omnis spiritus ales est, hoc est Angeli & Demones: igitur momento ubique sunt, totus orbis illis locus unus est, quid ubique geratur tam facile sciunt, quam enuntiant, velocitas divinitus creditur, quia substantia ignoratur. Quando verò dicunt Angelos esse ubique, declarant se non intelligere eos esse ubique

actu, sed potentia, seu pro libito posse locum quemcumque brevissimo tempore occupare.

Prima igitur sententia, quam cum quibusdam antiquioribus sequitur Vasquez 1. p. Disp. 188. cap. ultimo, Angelum ait esse in loco per unionem ad corpus, per quam tamen affirmare videntur, Angelum non distare immediatè ab aliis locis, ut à centro, polis mundi &c. Sed mediatè, ratione scilicet corporis, quod ab his distat immediatè.

Secunda sententia est Thomistarum qui universim affirmant Angelum esse in loco per actionem transeuntem, quam circa corpus illud exercet: ita Ferrara 3. contra Gentes cap. 68. & alii, licet in modo defendendi differant; aliqui enim volunt Angelum ita esse præsentem per operationem, ut ratione hujus solius dicatur esse in loco, ita ut substantia Angeli non sit verè & substantialiter præsentis, ac proinde solum sit præsentis præsentia virtutis, sicque non formaliter, sed virtualiter: alii tamen ita volunt Angelum esse in loco per operationem, ut ipsa operatio vel reddat formaliter & adæquatè substantiam Angeli præsentem loco, vel saltem inadæquatè. Unde hic postremus modus absolutè affirmat Angelum verè esse in loco, non per potentiam solum, sed præsentiam, quod non facit primus, sed tantum ait præsentem esse quoad potentiam.

Tertia sententia est nonnullorum, qui dicunt esse spiritum in loco, vel per actionem circa corpus, modo jam dicto, vel econtrà per passionem in spiritu à corpore receptam, quæ ratione demones & animas aiunt esse in inferno, esto nihil isthuc agant, sed patiantur.

Quarta demum sententia est Cajetani, qui ut Angeli sint in Cælo, sufficere ait, quòd ibi sint in beatitudine, & fruuntur Deo. Asserere proinde videtur ad hoc sufficere actionem etiam immanentem, puta

III. Prima sententia est Angelum esse in loco per unionem ad corpus.

IV. Secunda sententia ait Angelum esse in loco per actionem transeuntem.

V. Præsentia formalis est virtualis.

VI. Tertia sententia hoc fieri vult per actionem aut passionem.

VI. Quarta sententia asserit sufficere actionem immanentem.